

fig denne Formue evalueret. Lader os tænke os en Formue, der er anbragt i et stort Fabrikbrug; hvad er det, der skal evalueres der? Er det Fabrikbygningerne, er det Maskinerne, er det hele den store Mængde af Gjenstande, som høre til denne Bedrift, hvis man vil stille denne Beskatning, som skal falde paa den evaluerede Formue, fra Beskatningen af Udbyttet? Jeg maa tilstaa, at jeg er aldeles ude af Stand til at forstaa, hvorledes Ligningskommissionerne i Kommunerne skulde paa en retfærdig eller rimelig Maade udføre det Arbejde, som man her vil paalægge dem. Naar der har været Tale om en progressiv Skala for Skatten, saa har denne jo for de Fleste noget meget Uklart; skjult ligger den jo imidlertid tildels i Lovforslaget ved de Fradrag, der ere gjorte for de mindre Indtægter. Seg skal for mit Vedkommende gjerne slutte mig til et Forslag, der blev antydet af det ærede Medlem bag ved mig fra Odense (Octavius Hansen); men naar man skal gaa dertil, kommer man, saafremt det skal have nogen virkelig Betydning, til at gaa noget højere til Veirs med de Fradrag, man vil gjøre, og uagtet det forekommer mig, at den ærede Minister udtalte, at der laa noget Sygeligt i den Betragtning, at man saaledes skulde stille alle Folk lige med Hensyn til deres første Fornødenheder, siger jeg dog, at jeg vil give Folk Lov til at have, hvilke Fornødenheder de ville, men at, naar jeg for En bestemmer en fritagelse for Beskatning af det, som man maa henregne til de absolut nødvendige Betingelser for Livsfornødenhedernes Tilfredsstillelse, saa mener jeg, at man skal gjøre dette Fradrag overalt. Naar man nu vil spørge mig, hvor stort Uddraget skal være, vil jeg sige: Der er det, af Leilighedsmomentet ogsaa kommer ind med; thi den Enkelte, som staar alene — og det er allerede blevet fremhævet fra anden Side idag — har en ganske anden Skatteevne af en bestemt Indtægt end den, som deraf foruden sig selv ogsaa skal underholde Andre. Naar man altsaa vil spørge, hvor stort Fradraget skal være, saa mener jeg, at vi kunne faae Veiledning dertil, naar vi komme til at behandle Finantsloven eller en af Hverlovene i det, vi ville fastsætte som absolut nødvendigt til en ung Soldats nødvendige Underhold. Dette Fradrag fra Skatten vil jeg foreslaa at gjøre for hver enkelt Person, som skal underholdes. (Afbrudelse.) Ja, det er beregnet til det absolute Underhold. Det Leilighedsmoment, som Loven tager i Betragtning, nemlig et Fradrag af 20 Rd. eller 30 Rd. for hvert Barn eller Person, som den Skattepligtige har at ernære, vil Enhver let indse er saagodtsom aldeles Intet. Det ligger saa langt fra det, som hører til den Enkeltes nødvendige Underhold, at det kun bliver $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$ deraf. — Ogsaa jeg maa beklage, at det ikke har været muligt i denne Stat at gjøre Ende paa den tilfældige Beskatning af en vis Art af Eiendomme, nemlig Hartkornet. Man har jo nu ved Kjøbstadkommu-

naloven for den faste Grundeiendom bestemt, at den kan og skal matriculeres, og at der ved Vedtagten skal fastsættes det Beløb, som for den paagjældende Kommunes Vedkommende kan og skal hæfte derpaa. Der har man nu altsaa, hvor Matriculeringen er tilendebragt, og hvor dette er blevet fastsat, frataget de nuværende Besiddere af Eiendommen det Kapitalbeløb, som de komme til at yde; thi det er de nuværende Besiddere af Eiendomme, som komme til at yde Kapitalbeløbet af den Stat, som er lagt paa deres Eiendomme. Det er af den Slags Forhold, som jeg i saa høj Grad ønsker at faae Ende paa, og jeg ønsker derfor ogsaa, at man kunde gjøre det for Kommunerens Vedkommende. Det er klart, at naar vi komme til at kunne bestemme for Kommunerne, hvilke Beløb der skal udredes til Kommunerens Fornødenheder af Hartkornet, liden den daværende Besidder af Hartkornet et Formuetab, som er lig med den Kapital, som svarer til den hans Hartkorn paalagte uforanderlige Skat (Th. Nielsen: Det er Uret!). Det er Uret, siger det ærede Medlem; Skatten hviler der nu; det, jeg vil forhindre, er, at Paagjældende skal komme til at lide et større Tab. (Th. Nielsen: Vi kunne helt ophave den!) — Ophave den? Nei, det gaar dog ikke; den har hvilet der saalange, at det vilde være for stor en Present at give til nuværende Shaendehavere, dersom man gik hen og tog den bort. Det har derfor glædet mig at høre af den ærede Minister, at han har havt sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, saa at vi i en ikke altfor fjern Fremtid kunne haabe at se det ordnet ogsaa for de større Kommuner, Amtskommunerens, Vedkommende. — Jeg skal ligesaa lidt som andre Medlemmer gaa ind paa Enkelthederne i Lovforslaget. Jeg vil kun udtale min Glæde over, at Post o. i § 8 fjernes, en Uret, som vistnok meget mod Lovgivningsmagtens Hensigt er bleven tilføjet en Klasse Medborgere. Dengang man ved Loven om Rømminger til Hæren bestemte, at de Militære paa Grund af den Lønningforbedring, som man sagde, at de fik ved denne Lov, for Fremtiden skulde betale de Kommuneskatter, for hvilke de Militære, som bleve Gjenstand for Loven, og tillige de militære Pensionister hidtil havde været fritagne, har man ikke været opmærksom paa, at Bestemmelsen var affattet saaledes, at Domstolene have set sig nødsagede til at give den Anvendelse paa de allerede daværende militære Pensionister, paa dem, hvis Mellemværende med Staten var afsluttet, som vare traadte ud af deres Forbindelse med Staten, og med Hensyn til hvilke man da i alt Fald ikke kunde sige det, som man trøstede sig selv og Andre med, at Bestemmelsen om Staten var begrundet deri, at de Militære fik en saa betydelig Forbedring i deres Naar; jeg tror imidlertid, at jeg ved en anden Leilighed skal kunne vise, at dette var en Feiltagelse. Man kunde som sagt i ethvert Fald ikke trøste de mili-